

καὶ ἠκολούθει ἕως οὗτου σὲ ἔφερε, πιστὴ σύντροφος, εἰς τὸ Στάδιον τῶν νέων Ἀθηνῶν, ἐκεῖ ὅπου κατεβαίνει τὸ πρωτὶ ἀπὸ τὸν Ὑμηττὸν καὶ πίνει τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα ὁ νέος ἑλληνικὸς ἥλιος.

ὦ ἄνθρωπε, ὦ θρίαμβε! Ἡ αἰσθησις τῆς ἀθανασίας εἶνε ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἕως ὅτου εὐρεθῇ μία στιγμή, ἕνας ἄνθρωπος, καὶ τὴν δώσουν. Τί εἶνε λοιπὸν τὸ ἀθάνατον, τὸ ζωντανὸν ἀθάνατον, τὸ ἀθάνατον ποῦ γεύονται τὰ ἀνθρώπινα χεῖλη καὶ ὄχι τὸ κρανίον τοῦ ἀνθρώπου μέσα εἰς τὸν τάφον, τί εἶνε λοιπὸν τὸ ἀθάνατον ἂν δὲν εἶνε ὁ Σέρριγκ φθάνων εἰς τὸ Στάδιον, γελαστὸς καὶ φιλῶν μὲ δροσερὰ χεῖλη τὸν θρίαμβον, ἐνῶ οὐρανόφθαστον τεῖχος ἀνθρώπων τηλεβοᾷ τὸ ὄνομά του; Ὁ παλαιὸς σου πρόγονος, ὦ ἔνδοξε τοῦ προχθεσινοῦ δειλινοῦ ἀνθρώπου, ἀνήγγειλε τὴν ἡτταν τῶν βαρβάρων καὶ ἐτελείωσε. Σὺ ἀνήγγειλες τὴν νίκην τὴν ἰδικήν σου, ὦραῖος Ἐγωῖστής, καὶ δὲν ἀπέθανες, ἀλλὰ ἔζησες νὰ ἀκούσης τὸν κρότον τῶν πτερῶν τῆς εἰς τοὺς ἀνέμους, δικαίως νομίζων ὅτι ἡ Νίκη εἶνε ὀλύμπιον ποτὸν τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πίνη ἡ Ζωὴ καὶ ὄχι ὁ Θάνατος. Ἡ Λογικὴ, ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Φιλανθρωπία, ἐνοχλητικοὶ σύντροφοι τοῦ ἀνθρώπου, λέγουσι ὅτι ἀγὼν θανάσιμος, καθὼς ὁ ἰδικός σου, δὲν ἔχει σκοπὸν. Ἀλλὰ τὸ ρίγος τοῦ Σταδίου, ὅταν σὲ εἶδε, λέγει ὅτι σκοπὸν ἔχει μόνον ὅ,τι ὀδηγεῖ εἰς τὸν θρίαμβον. Ἡ νίκη σου λέγει ὅτι ἀπὸ τὸν γλυκὺν θρίαμβον τῶν πλαστικῶν σωμάτων καὶ τῆς ἐντέχνου δυνάμεως, ἐνδοξότερος εἶνε ὁ πικρὸς θρίαμβος, ὁ θανάσιμος, ὁ φοβερός. Τὰ μαλλιά σου εἶνε ἄγρια, ὦ δαμαστή τοῦ Θανάτου. Ἡ δάφνη τῆς κεφαλῆς σου βγάζει ἄνθη ἀσφοδελοῦ. Τὸ φῶς τοῦ μετώπου σου τινάσσει κάποιαν φλόγα ὑπογείου πυρός. Χαῖρε! Μᾶς ὑπέμνησες ὅτι τὸ ὑπέρτατον τῶν ὥραίων, εἶνε τὸ Τραγικὸν Ὠραῖον».

Z. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

«Αἶνός τις ἀνθρώπων ἔδε ...»

Ἀρχιλόχος.

ΜΕΣ Τῶν ἀγώνων τὴν ὁρμὴν ὀλυμπιάδα νέα προβαίνει
καὶ τῶν προγόνων ἡ ἀκμὴ θαρρεῖς ξαναβλασταίνει.
Τώρα κάθε ἔθνος καὶ λαὸς ἄς τρέξῃ ἐδῶ νὰ προσκυνήσῃ
στ' ἀρχαῖα ἐρείπια ἐφτάφυνη καὶ πάλι ἡ Δόξα θὰ γυρίσῃ.
ὦ! τὴν Ἑλλάδα χαλασμοὶ κανεῖς δὲν συνεπαίρνει ...
ἡ ἀρχαία ψυχὴ μιὰ νέα ζωὴ πάντα θὰ ξαναφέρει.
Τῆς νίκης τὸ τραγοῦδι ἐδῶ καὶ πάλι θ' ἀντηχήσῃ,
τῆς δάφνης τῆς ἑλληνικῆς χλωρὸ κλαδὶ ἄς ἀνθίσῃ
νὰ στεφανώσῃ νικητὴν τὸ ἄξιον παλλικάρι
ποῦ ἡ Δόξα στίς ἀγκάλες τῆς θὲ νᾶλθῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Ἀπρίλιος 1906.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ